

РЕШЕНИЕ

№ 2983

гр. София, 04.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 28.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4720** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.15-178 АПК,вр.с чл.75,т.6 от ЗБЛД.

Образувано е по жалба на Г. М. М. от Г.С. срещу Заповед № ЗДС-2875/26.04.2010 година на ВНД- З. Директор С., с която последният наложил на оспорващия ПАМ по реда на чл.75,т.6 от ЗБЛД- Забрана за напускане на РБ до погасяване или пълно обезпечаване на вземането.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се,че при издаването и са допуснати съществени процесуални нарушения- в посока необсъждане на обстоятелството, че притежава лично имущество, което покрива задължението му и върху което частен съдебен изпълнител е наложил забрана.Сочи се още, че заповедта противоречи на норми на европейското право. Иска се отмяна на заповедта, претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,оспорващият-Г. М. М.,редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. В писмена защита навежда подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. .

Ответникът по оспорването-ВНД З. Директор С.,редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Административен съд С.-град след,като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че на 20.03.2007 година срещу оспорващия М. е издаден Изпълнителен лист от Елинпелиновски Районен съд, по силата на който оспорващият М. е осъден да заплати на „Ейч Ви Би Банк Б”- Г.С. сумата от 4 187.46 лева, дължима въз основа на извлечение от сметка на

кредитополучателя – длъжник Г. М. по Договор за кредит, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на молбата-09.02.2007 година до окончателното изплащане на сумата,731.71 лева- просрочена договорена лихва за периода от 01.05.2006 година до 08.02.2007 година, както и направените по делото разноси в размер на 198.38 лева и 3 лева за изпълнител лист.

От приложеното Удостоверение №936/15.10.2010 година , издадено от Началник сектор”Човешки ресурси” при С., е видно, че Х Б Т временно е назначен на длъжността З. директор С. със Заповед № К-7079/-8.09.2009 година на Министъра на вътрешните работи, на която длъжност продължава да служи.

Със Заповед №І-3-1903/21.10.2009 година,Министърът на вътрешните работи упълномощил конкретно изброени длъжностни лица, които да налагат ПАМ по реда на чл.75,т.3,4,5 и 6 и чл.76 от ЗБЛД, измежду които и Директорът и З. Директорът на С..

На 28.03.2010 година, частен съдебен изпълнител с район на действие СГС с Писмо, изх.№15877 от същата дата, уведомил Д. на С., че срещу лицето Г. М. М. е образувано изпълнително дело № *0663 за заплащане на задължения в големи размери спрямо”Уникредит Булабнк”- Г.С.-4187.46 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 09.02.2007 година, която до този момент е 1803.04 лева и неолихвяема сума в размер на 1660.09 лева, като длъжникът не е представил надлежно обезпечение и поискал да не се разрешава напускането на страната от длъжника- Г. М..

На 26.04.2010 година, ответникът по оспорването- ВНД З. директор С. издал оспорената заповед № ЗДС-2875, с която на основание чл.75,т.6 от ЗБЛД наложил ПАМ на оспорващия- Забрана за напускане на страната до погасяване или пълно обезпечаване на вземането.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 08.06.2010 година/видно от разписката неразделна част от заповедта,приложена на лист 8 от делото.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд С.-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед №ЗДС-2875/26.04.2010 година на ВНД З.-Директор С. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК./така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е ВНД З.- Директор на С.,на когото изрично по силата на Заповед,рег.№Із-1903 от 21.10.2009 година,Министърът на вътрешните работи е предоставил правото наред с Д. и З.- Д. на Главна Дирекция”Охранителна полиция,Д. и З.- Д. на Дирекция”Български документи за самоличност към ГД”Охранителна полиция,да налага принудителните административни мерки по чл.75,т.6 от ЗБЛД/ и то по силата на изрична делегация/, при съобразяване с обстоятелството, че С. има статут на Областна дирекция на МВР. Наред с това, между страните няма спор,а и от приложените по делото писмени доказателства се установява,че лицето издало заповедта-Х Т заема длъжността ВНД З. –Директор С..

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването и- чл.75,т.6 от ЗБЛД.

При издаването на заповедта,административният орган е спазил процесуално правните разпоредби на АПК, но е нарушил материално правните разпоредби на правото на общността- в частност на Директива 2004/38 ЕО.

.Съгласно разпоредбата на чл.75,т.6 от ЗБЛД-не се разрешава напускане на страната на лица, които не изпълняват подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт, по силата на който са осъдени да заплатят парично задължение в големи размери към български физически и юридически лица или чуждестранни лица, освен ако представят надлежно обезпечение.

В настоящия случай, събраните по делото доказателства сочат, че спрямо оспорващия е издаден изпълнителен лист и то в качеството на длъжник по изпълнително дело,заведено от „Уникредит Булбанк” – Г.С. за сумата от 4.187.46 лева главница по Договор за банков кредит без поръчител,законната лихва върху тази сума считано от 09.02.2007 година-1803.04 лева и неолихвяема сума в размер на 1660.09 лева.Неоснователен е доводът на оспорващия, че същият притежава лично имущество, което покрива задължението и върху което съдебният изпълнител е предприел действие по възбраната му, защото- този факт и то положителен-притежаване на лично имущество е в тежест на самия оспорващ,а доказателства за такова притежаване нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство са представени.

При издаването на заповедта,административният орган е следвало да съобрази , че разпоредбата на чл.75,т.6 от ЗБЛД противоречи на Директива 2004/38 ЕО.Съгласно член 2 от Договора за присъединяване на Б към ЕС,от датата на присъединяване разпоредбите на Конституцията,Договорът за ЕОАЕ и актовете, които са приети от институциите преди присъединяването, са задължителни за Б и се прилагат в тази държава при условията, предвидени в Конституцията, в Договора за ЕОАЕ и в протокола към Договора и при присъединяването,Б се счита за адресат на европейски рамкови закони,европейски регламенти и европейски решения по смисъла на член I-33 от Конституцията и на директиви и решения по смисъла на член 249 от Договора за създаване на Европейската общност и член 161 от Договора за ЕОАЕ.

В чл.27 от тази Директива/ която след присъединяването на Б към ЕС-01.01.2007 година има пряко приложение/ са визирани изключенията, при наличието на които държавите членки могат да ограничат правото на свободно придвижване в пространството-съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве, като се забранява позоваването на такива съображения за икономически цели.Мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност,трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице,а наличието на предишни наказателни присъди не представляват сами по себе си основание за предприемането на такива мерки.Личното поведение на въпросното лице трябва да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция. Независимо от факта,че директивите по принцип не са пряко приложими,с оглед обстоятелството,че те се въвеждат в националното право/ пред каквато хипотеза сме изправени по силата изричното позоваване в ЗБЛД имат и пряко действие и тъй като тази директива е въведена, административният орган е бил длъжен да се подчини на правото на Общността,като директно приложи разпоредбите на Директивата. Последната е останала непозната на органа,което е довело до нарушаване на материално-правните разпоредби. В случая ,административният орган е бил длъжен да се запознае и да приложи пряко директивата, не и ЗЛБД-нещо ако бе сторил, би стигнал до друг извод- в посока липса на предпоставки за прилагане на ПАМ спрямо оспорващия,още повече, че административното производство е било иницирано с цел удовлетворяване на частни интереси – на кредитора „Уникредит Булбанк”, не и при наличие на обстоятелства сочещи, че ще се засегне обществения ред, здраве и сигурност.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и подлежи на отмяна.Предвид обстоятелството, че административният орган е наложил забраната без да посочи за кои страни се отнася,

настоящата съдебна инстанция намира, че не притежава правомощия да измести волята на органа и да приеме, че забраната за напускане на страната следва да се отмени по отношение на страните членки на ЕС, а по отношение на страните извън съюза да се потвърди. Да се приеме противното това би означавало съдът да домотивира един незаконосъобразен административен акт и да посочи воля, непосочена от органа. С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция, намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и подлежи на отмяна.

С оглед изхода на спора в полза на оспорващия следва да бъдат присъдени направените по делото разноси- 10 лева –заплатената от него държавна такса.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд С.- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №- -2875/26.04.2010 година на ВНД- З. Директор С., с която последният наложил на оспорващия ПАМ по реда на чл.75,т.6 от ЗБЛД- Забрана за напускане на РБ до пълно обезпечаване на вземането.

ОСЪЖДА ВНД З. ДИРЕКТОР С. ДА ЗАПЛАТИ НА Г. М. М. от Г. Т. сумата от 10 лева- разноси по делото.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия,на ответника по оспорването и на С..

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

АДМИНИСТРАТИВЕН